

หมาในมหาวิทยาลัย

written by กองบรรณาธิการ | สิงหาคม 27, 2022

เครดิตภาพ [dogthailand](#)

คุณจะไม่เลือกชิ้นขนมสัตว์ชนิดใดระหว่างสุนัขจรจัดที่ยืนตรงและเห่าหอนเวลาได้ยินเสียงเพลงชาติและกระรอกตัวน้อยที่มีอิสระจากเสียงเพลงปลุกใจ เรื่องสั้น “หมาในมหาวิทยาลัย” ในคอลัมน์ชายคาเรื่องสั้นชวนตั้งคำถาม

ในมหาวิทยาลัยเต็มไปด้วยหมา พวกมันรวมกันเป็นกลุ่ม ครอบครองพื้นที่ทั่วมหาวิทยาลัย เมื่อพบกันจะแหยะแยก เขี้ยวเอะอะโวยวาย ไล่กัดกันเสียงดังลั่นน่ารำคาญ ค่อยๆ ในถึงกระจายกระจายเหมือนหิวตลอดเวลา พวกมันออกกลุ่กลานตามซอกมุมตึก แล้วเติบโตเป็นหมาหูไซกินทุกอย่างไม่ละเว้น

หมาพวกนี้แม้จะน่ารังเกียจเท่าไรและคนจะรำคาญพวกมันแค่ไหนก็มีพฤติกรรมที่คนเอ็นดูอยู่อย่างหนึ่ง คือ เมื่อถึงเวลาแปดนาฬิกาตรงและสิบแปดนาฬิกาตรง ขณะมหาวิทยาลัยเปิดเพลงชาติจากเสียงตามสาย พวกมันจะหยุดกิจกรรมทุกอย่าง แล้วพากันเห่าหอนเหมือนกำลังร้องเพลงชาติ คนจึงรู้สึกตื่นตันใจว่า ชาติของเราช่างยิ่งใหญ่ น่าภาคภูมิใจแค่ไหน แม้กระทั่งหมามันก็ยังร้องเพลงชาติ ฉะนั้นคนที่ได้ยินเสียงเพลงชาติแล้วไม่รู้สึกรังเกียจให้ดูหมาเป็นตัวอย่าง

ไม่เหมือนพวกกระรอก พวกมันกระโจนไปมาบนต้นไม้ไม่รับรู้อะไรทั้งสิ้น มันเป็นอิสระจากเสียงเพลงชาติ ใต้ต้นไม้

จากต้นโน้นมาต้นนี้เป็นปกติขณะได้ยินเสียงเพลงชาติ

แต่แม้จะร้องเพลงชาติไม่เป็น คนก็เอ็นดูพวกมัน ทั้งนี้ก็เพราะมันน่ารัก หางของมันเป็นพวงฟูฟ่อง บางตัวมีหน้าท้องสีขาว บางตัวเป็นสีแดง บางตัวสีส้ม เนื้อตัวสะอาดสะอ้าน ทำจุมูกฟูตืดและใช้ขาหน้าจับอาหารกินอย่างน่ารักใคร่ บางคนจึงนำผลไม้หรือขนมไปวางไว้โคนต้นไม้ รอดูมันค่อยๆ ไล่ลงมาอย่างระวังระไว เตรียมโทรศัพท์มือถือเพื่อถ่ายภาพ เอาไว้รอดเพื่อนๆ ในเฟซบุ๊ก

กระรอกจึงเป็นที่รักของคนในรั้วมหาวิทยาลัย

วันนั้นฉันมีเรียนเช้า จึงเข้ามารอเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยเร็วกว่าทุกวัน ซื่อซ่าวเหนียวหนุ่มบึ่งนั่งกินบนโต๊ะหินอ่อนได้ร่วมหูกวาง นักศึกษาทยอยเข้ามาจับจองที่นั่งกินอาหารเช้า พวกกระรอกกระโดดฉับๆ ว่องไว จ้องมองคนในระยะห่าง พวกมันหมายตาเศษขนมที่ถูกทิ้งในถังขยะจากมือเช้าของนักศึกษา มันไม่กล้าลงมาในที่นี้ เพราะพวกหมากก็เพ่นพ่านหาอาหารกันแต่เช้าเหมือนกัน มันไล่ลงมาอยู่กลางลำต้นหูกวาง สอดสายสายตาด้วยความรอบคอบ ทำจุมูกฟูตืดดมหากลิ่นแปลกปลอม แล้วก็ไล่ต้นไม้ขึ้นไปเพราะกระสากลิ่นอันตราย

เสียง ตึก ตึก ตึก ตึก ดังขึ้นเป็นสัญญาณเตือนให้เตรียมตัวเคารพธงชาติมาจากเสียงตามสาย

...ประเทศไทยรวมเลือดเนื้อเป็นชาติเชื้อไทย...

ทุกคนยืนตรง พวกหมาหยุดจากกิจกรรมทั้งหมด ส่งเสียงหอนยืดยาวเหมือนกำลังร้องเพลงชาติ กระรอกตัวหนึ่งค่อยๆ กระเียบไล่ลงมาจากต้นหูกวางซู่หางเป็นพวงฟูฟ่อง มันทำจุมูกฟูตืดสุดดมกลิ่น กลอกดวงตากลมโตดำขลับ สอดสาย มันรู้สึกปลอดภัย เพราะไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ บนพื้น

ไล่ลงมาถึงพื้นมันกระโจนไปที่ถังขยะ หาถุงขนมที่หมายตาไว้ มันทำอย่างคล่องแคล่วว่องไว จังหวะกระโดดลอยอยู่กลางอากาศเหมือนนักกายกรรมผู้ผ่านการฝึกฝนมาอย่างดี จังหวะที่มันจับเศษขนมมาดมมันเหมือนอาการของเด็กน้อยโลดเต้นยินดีกับห่อของขวัญ เพลงชาติร้องได้ครึ่งเพลง พวกหมาหยุดร้องกะทันหัน เหลือบสายตาพุ่งไปที่กระรอกตัวนั้น ส่งเสียงคำรามแล้วแยกเขี้ยว ก่อนกระโจนเข้าไป ทุกคนเหลือบสายตามองตาม

หมาตัวที่วิ่งนำหน้ารับร่างกระรอกที่มันแต่ยินดีกับห่อของขวัญโดยไม่ทันรู้ตัว ก่อนฝูงหมาจะแย่งกันรับร่างน้อยๆ ดึงกระซากอย่างเมามัน เขี้ยวที่แหลมคมจมลึก ทุกคนเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด และพยายามจะก้าวขาเข้าไปช่วย แต่เพลงชาติยังไม่จบ มีบางสิ่งร้องหาไว้ไม่ให้ขยับเขยื้อน มันมีอำนาจตรึงให้ทุกคนยืนนิ่ง ทำได้เพียงเหลือบสายตามองกันด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว

....เกลียดประเทศชาติไทยทวีมีชัยไชโย....

ฝูงคนกรูเข้าไปไล่พวกหมา มุงดูร่างกระรอกที่แหลกและ

“เรามาเข้าไป”

หลังจากวันนั้น เมื่อเห็นผู้คนยืนตรงเมื่อได้ยินเสียงเพลงชาติ ฉันจะระลึกถึงกระรอกตัวนั้น

ผู้เขียน – วุฒิเดช มนต์ชัยวิศาล จบจากคณะรัฐศาสตร์ รั้วมหาวิทยาลัยรามคำแหง ชอบอ่าน และอยากเขียนหนังสือมาตั้งแต่เด็กๆ ปัจจุบันใช้เวลาว่างจากงานประจำอ่านและเขียน